

Hraběnka z Mareilles.

.... Román....

NAPSAL CHARLES MEROUVEL.

"Ty se tedy nehneváš?" ptala se.

Zhluboka si vzdychla, ale neodpověděla na její přímou otázku.

Cítil, že jsou skvrny, jichž ne-
leze mým odstranit.

Ale marně bránil se vášnivě-
mu přání... hlava šla mu kolem.

Miloval ji — byla u něho —
mohl si jí odvést do dainé země,
kde je nikdo neznal, mohl začít
nový život...

Šel sám pustou ulicí.

Luisa tise štkala.

"Neplač," pravil a vzal ji vrou-
cně okolo pasu, "zapomeneme na
kletou minulost. Přehleme za
moje, do země, odkud přicházím.
Lítá tu, má Luiso. Vykoupíš
svou slabost... budoucnost jest
naše... Pojd'!"

Vroucně jí políbil a pravil.

"Tam se nikdo nedozví o té
smutné věci. Zde ovšem by námi
opovrhvali, tebou i mnou — pro
naši slabost. Miluji tě! O miluji
tě!"

"To jsem chtěla slyšet!" pravi-
la a spěchala s ním dále. "To
slovo bych byla vykoupila svou
krví! Díky! Je jsou věci, na něž
bys nezapomněl. Toussaint... a
snad později bys dal lidem za
pravdu... hledal bys stopy těch
neznamých, jimž jsem se podda-
la... Co jsem teď? Nešťastná po-
běhlka — ale i kdybys ty z pou-
hé dobroty zapomněl, já bych si
přece vzpomínala..."

"Ne, ne, pojd' me!"

"Není to možné?"

"Neboj se, uvidíš! Pojd', je po-
zdě, nesíme mariti čas! Můj
přítel mne čeká... bude netrpě-
livý... a dlužba hoří mi pod noha-
ma... on také přišel si..."

"Pro hodnou, poctivou ženu...
pro svou chuť!"

"Tak jest."

"Což mohla bych se dotknouti
její ruky?"

"Proč ne?... Kdo zná naše ta-
jemství?... pojd'!"

"Ten jest okamžik... Musíme
si všecko říci... Chci, abys byl
šťastný..."

"Budu?"

"Nuže, tedy mne ještě obejmi,
na znamení odpuštění."

Byli nyní na mostě de la Con-
corde.

Vzal jí do náruče a tiskl jí ho-
roucně k srdci.

Po mostě jej panský kočár.

Luisa Morainesová vytrhla se
náhle Toussaintovi z náruče, a
nežli se vzpamatoval, vyskočila
na zábradlí mostní a zmizela v
temnu.

Zoufale vykřikl:

"Luiso!"

"S bohem!" odpověděl mu vý-
křik druhý z dola... voda vysoko
vystříkla a zase bylo ticho.

Strážníci na druhém konci
mostu viděli člověka, který od-
hodil kabát a vrhl se do Sekva-
ny, volaje o pomoc.

Za dvacet minut vešli strážní-
ci na loďce dvě bezvědomé oso-
by: poloutopeného muže, který
křečovitě držel mladou dívku v
seděch satech.

Šel její byl rozdrážděn... bráni-
la se patrně — nechtěla být za-
chráněna... z černých otevřených
očí a z píkře sraštělých obočí
zračila se neoblohmá vůle.

Veskeré smahy, přivstíjí jí k ži-
votu, byly marny.

Byla mrtva.

Měl otevřít se chvíli očí.

Při pohledu na mrtvou dívku
ntajil mužně svoji zoufalost. Ně-
žně stiskl ruku své nešťastné ne-
věsty, obkřel se do šatů již osu-
šených a tise odešel.

Vrátil se přes most de la Con-
corde s bohem a vztechem v duši.
V hotelu v ulici Amsterdam čekal
jej hrabě Jan rovněž němý a
zasmušilý.

Za šest neděl přišel parník
"la Plata", na jehož palubě byli
oba naši přátelé, k Buenos Ay-
res.

Odželi z Francie za silného mra-
zu, a za šest neděl oceli se v ze-
mi, kde bylo vše v plném květu.

Veliký zasmušilý starce don
José vítal je s trpkým usměvem.

"Vraťte se samotní!" zvolal.

"Myslím jsem, že si přivzete krá-
sné Francouzky, abyste rozmno-
žili obyvatelstvo těchto pustých
krajů! Kde je máte? Snad vás
nezradily ty vzorné ženy, ty prá-
vě divy věrnosti a ctivosti?"

"Pano..."

"Ty proradné jako vlny moř-
ské, měnivě jako chameleon, zá-
leží jako motýl a nestálé jako
větr! Ve Francii jako všude!"

"Máte pravdu, pane markýze,"
řekl Jan de Mareilles.

"Vaše žena?..."

"Myslila, že jsem mrtvý, a..."

"Hněm se zase provádala?"

"Tak jest."

"Co na tom zlého? Dobrá pů-
da nemá ležet lidem. Později mi
to všecko povíte do podrobná. A
vy?" obrátil se don José Caveru
k Toussaintovi.

"Ja byl chudý. Má nevěsta
musila živiti matku. Neměla za
dnou práci a obě musily přepřít
hroznou bídu... ostatní se domy
šlir..."

"Tot' velmi zajímavě... pokrač-
ujte..."

"Matka zemřela. Děera zůsta-
la samotná v bidě. Když mne spa-
třila, přemohla ji hauba a stud a
vrhla se do Sekvany."

"Utopila se?"

"Chcél jsem ji zachrániti, ale
ona chtěla zemřít a nadešel by
mne byla střela s sebou... Vyo-
vřili nás oba — ji mrtvou, mne
umírajícího."

Toussaint byl k smrti zarmou-
cen.

"Vrátili jste se sem... Co vha-
stně nyní zamýšlíte?"

"Jsem oba zoufalí a nešťast-
ní, pane markýzi," odpověděl hra-
bě Jan za oba. "Náš nestěstí je
věcí, než se domníváte. Povím
vám vše... později... Ale hned re-
knám vám tolik, že máme oba ne-
přítele: já, hrabě Jan de Mareil-
les i on, Toussaint Vedon. Ten
nepřítel zavřil všecko. Vzal si
za ženu hraběnku Helenu de Ma-
reilles, po níž davno toužil, a
zavřel i smrt ubohé dívky, již
si chtěl Toussaint vzíti za ženu.
On jest mocný a my jsme slabí:
jest bohat a my chudí. Zbraně
jsou nestejně. Nuže, chci býti ta-
ké bohat, třeba bych musil pra-
covati jako mezek. Zaprodal bych
se d'Abnu, udělal bych díbro i
zlato ze své kůže, i ze své duše,
jen abych se mohl vrátiti do
Francie a tam splatiti zlo zlem,
hanbu hanbou, — dle průpovědi:
oko za oko, zub za zub!"

Oči dona José se zableskly z
pod bílých řas.

"Dobře, dobře synu!" zvolal
radostně, vzpružen vroucností o-
hlnivých slov Janových. "Tot'
dobře, chvalyhodné přání, ale vý-
sledek jest záhadný. Fortuna je
žena jako ostatní: vřikává a ne-
spolehlivá; zníí často i nejlepší
svým kolesem. Prozatím můžete
zase nastoupiti svá místa... už-
víte se jimi a tot' také něco."

Oba muž se uklonili — ale
když odešli, kynul markýz hra-
běti:

"Přijďte sem zítra..." pravil.
"Chci zvěděti veskeré podrobnos-
ti... bude to velmi zajímavě... A
ujdě nám tím čas... děra. Na
shledanou... nezapomeňte!"

"Dolores mne klamala —" řekl
si markýz, když byl samotný. —
"Zabězpečil jsem si jméni a pak
jsem zabil ji i jejího milence. —
Je-li ten Francouz statečný, rád
mu pomohu k pomstě... nenávi-
dím lidstvo a byl bych rád, kdyby
jeden druhého utloukl!"

Zavonil na svého černocho.

"Brute," poroučel. "Nalej mi
Xeresského z mých vlastních ví-
nic... ta hanbná Dolores cenila
si je naše vše!"

XXIV.

NA PAMPÁCH.

Don José Caveru byl jako ze
žuly.

Osohy jeho druhu jsou jako
skály, na něž marně naráží odvě-
ké moře.

Don José tvářil se vždy nad-
mírou hlostejně, ale přece se při-
tom znamenitě bavil.

Když srdce jeho přestalo děs-
ná muka, vymasánil se, aby u-
mrtil tuto důležitou součást tě-
la, a tak konečně sám myslil, že
je vůbec nemá.

Jest to znamenitý prostředek
pro dlouhé žiti.

Don José Caveru zlekl se váš-
ně, jako se jím zdavají obchodu.
Pozoroval komedii života jíných
a nedal se ničím ztížit. Při bo-
hu, radosti a starosti svých blíž-
ních zůstal chladný jako kámen.

Veskeré jeho city soustředily
se v opovržlivé nenávisti k o-
hrovným jménům.

Ale stále narázy vln přece jen
zdeptávají časem i sebe pevnější
skálu.

Don José nastudil se při jedné
prohliďce svého statku a zane-
plně zchvítil jej do hrobky, kte-
rou si dal za živa vystavěti.

Hned po pohřbu povolal mar-
kýzu notář hraběte Jana de Ma-
reilles do své pisárny.

Předčítal mu tam velice dlou-
hý spis, který značil takto:

"Při plném vědomí spisují tím-

to jménem. Nejsvětější Trojice
tito svoji závet"

"Odkazují veskeré své jméno
sluhovi v mým domě, jež nazval
(sem před šesti lety Ramonem
Silvon, když jsem si jej vzal do
svo osobní služby. Odkazují mu
zároveň svá jména a hodnosti, a
chci, aby se na dále jmenoval
Don Ramon Caveru, markýz d'
Aquilas, přijímám jej za svého
syna a ustanovují jej svým dědi-
cem."

Po to nasledovaly odkazy ko-
stolům v Buenos Ayres a sluhám
markýzovým, které měl dále vy-
pláti.

Obyvatelstvo la Plata, sestá-
vajících z dobrodružných všech stá-
vů a všech národností, nedivilo se
ani trochu, že odkazal podivná-
sky Španěl veskeré své jméni svo-
mu sluhovi, a že jej přijímá záko-
nitém způsobem za svého syna.

Nikdo se nestaral o pívod no-
vého markýze.

Don Ramon Caveru stál se ma-
jitelem ohromných statků a ne-
sestřihých zlatáků. Vystrojil svo-
mu dobrodruhi nádhorný pohřeb
a nežli se vydal na cestu do E-
vropy, chtěl si prohlédnouti svůj
nový majetek, aby se přesvědčil,
co mu vlastně náleží.

Bíl to dávk velkého sebeza-
pření a neoblohmé vůle, že vzdo-
roval tak dlouho moréno touze,
vzávil jej zprá do Francie, kde
zůstalo vše, co nenáviděl, i vše,
co byl miloval.

Tuší, kdo jest jeho nepřítelem
a na kom se má mstiti, ale pouhé
tušení mu nestačilo. Musil msti
po ruce důlky!

Byl list, že se dopřítí těch d-
kání, neboť nyní byl bohat a ne-
musil šetřiti peněz.

Spechal na koliběti, kde mohl
pák každou chvíli započítí boj.

Baron Raynaud ukradl mu
hraběnku Helenu, oslmi jí svým
zlodem, svými miliony!

Což jestli jí i přesvědčil, že
manžel, jež zložívala, jest lo-
tr, který právem patří tam, kde
upí v fetězech!

Jedine baron Raynaud měl zisk
a užitek ze spáchaného zločinu...
došel cíle, měl srdce i vnačné tě-
lo ženy, po níž toužil. Měla jeho
jméno, byla jeho!

Při této myšlence šla Janovi
hlava kolem, a ještě nyní, po tak
dlouhé době, vstoupila mu krev
do spánků!

Ale přesvědčil si se, že jest ba-
ron Raynaud skutečně pívodcem
všech jeho útrap, že přivedl jej
o cest i o zlobožvanou Helenu
— o, co mu za to učin, kterak se
pomstí!!!

Tato myšlénka pronásledova-
la jej dnem i nocí a nedopřála
mu klidné chvíle.

Když tehda všecko vyprávěl
donu Josévi, řekl mu tento a
d'Abelským směchem:

"Hledej, synu... pátrej... vy-
zvídej, pokud se nedopřítí prav-
dy..."

A Jan de Mareilles hledal —
ale stále marně!

Nemohl si také vymysliti do-
stí kouty a krvavý trest za tak
hroznou křivdu!

Týden po smrti markýze d'
Aquilas opustil hrabě s družinou
Ennos-Ayres.

Toussaint jej doprovázel.

Během doby poznal Jan de
Mareilles veskeré dobré vlastnos-
ti svého druhá, i veděl, že může
se na něho spoléhati v každém o-
hledu.

Toussaint lhal k němu věro-
stí psa, a hrabě miloval rovněž
pytláka; oba pojilo k sobě spole-
né tajemství jako pevný pás;
spolu byli odsouzení a vyvezení
z vlasti, žili spolu jako trestanci
na palubě "Proserpiny", společně
přehli a v očích spravedlnosti
spolu zemřeli a spolu opět zro-
dili se k novému životu ve službě
markýze d'Aquilas.

Nyni byl hrabě domem španěl-
ským, a Toussaint Pérezem Lu-
carem, občanem la Platským, síu
hou donu Ramona Caverosa.

Nyni byli úplně jisti a bezpeč-
ní.

Kdo by je byl poznal?

Když projížděl spolu koňmo
prekrásné panství hraběte Jana,
vyprávěl si o svých nadějích a
tužbách.

Toussaint věděl, že musí hrabě
Jan ztrestati křivdu, jakž smy-
sl se může jen křiv; věděl, že má
podezření na barona Raynaua,
a také věděl, že bude trestati te-
pě, až rozluští neproniknutel-
nou hádanku.

Starý don José Caveru měl v
la Plata majetek, jehož rozlohu
si nedovedene zde ani předsta-
viti.

Jan potřeboval několik neděl,
nežli objel svoje statky se svoji
družinou.

Jednoho večera, když vrazil
se v krajíně Las Flores na je-
den z nejkrásnějších statků, se-
tkal se s jinou družinou, men-
šinou jejich.

Náčelník zdravil je velice zdvo-
řile; byl to statný muž, který ne-

zapřel ani zde v dálném kraji, že
jest francouzský důstojník.

Při pohledu na něho stannl
Jan de Mareilles saražen.

I druhá se zastavil.

Chcél v duchu oba státi bez-
hnutí a hleděl upřené na sebe,
tazavše se v duchu, zdáti se ne-
mohl.

Jan konečně rozřvel náruč a
pravil tise, nesměle:

"Césare!"

"Kdo jste?" ptal se druhý udi-
veně.

"Což jsem tak změněn?"

Bývaly semk sklopil oči.

"Jan" pravil pak opovržlivě a
nepodal ruku bratrovi, jež nasedl
na tiseň míl od vlasti.

"O!" zvolal Jan, zasažen tím
přímou do srdce. "Máš nunc tedy
za vinnal Nebáhy?"

"Nezáleze pochybovati."

"Vyslechněš, co ti povím?"

"Zajisté. Ospravedli se, a věř,
že mi tím svašš kámen se srd-
ce."

"Pojd' tedy."

Jezdci se přiblížili k sobě a v
noči vjeři do překrásného stat-
ku "Dolores". Markýz d'Aquilas
nazval jej jménem své oběti.

Nádhorné stavení podobalo se
pevnosti uprostřed nedozírně
plavně.

"Čekali na můj příchod, i mo-
hli vám tedy nahadnouti pohostin-
ství, panově!" pravil Jan de Ma-
reilles k bratrovi družině.

Celou cestu nepromluvil set-
ník César ani slova.

Nemohl zapomouti, že při-
pravil jej bratr o dobré jméno, a
cest i o budoucnost.

Otevřená rána kvácela ještě
po letech.

"Tento pozemek náleží tobě?"
ptal se, když sestupoval s koně.

"Ten a ještě mnoho jíných; ale
cenim si tvoji netu a važnost vše-
se, nežli to bohatství, a chci si
je opět získati. Vzdí!"

Žena, plnokrevná Španělka, vř-
tala velitels s uctívou pozornos-
ti. Fkone, že čekala na příchod
milostivého markýze.

"Co pravi seňora?" ptal se set-
ník. "Tys nyní markýz?"

"Teprve několik dní."

"Jakým zázrakem?"

"Smrtí muže, který mi odkázal
své statky i své jméno."

"Jmenoval se?"

"Don Caveru, markýz d'Aqui-
las."

"U čerta!" zvolal César de Ma-
reilles. "Don José Caveru! Vlád-
ce pumpy! A ty's jeho násled-
ník?"

"Jak vidíš."

Setník mluvil pln hořkostí a
posměchu.

V ohromné síni bylo prostřeno
po královsku. Don Ramon Caveru
mohl tedy skvěle netiti své ho-
sty. Zanechal u nich svého zá-
stupce Peresa Lucara a odebral
se s bratrem do osamělého sala-
nu.

"Zdá se, že jsi šťasten tím dá-
dictvím," pravil César.

"Zajisté."

"Protože si můžeš nyní všeho
popřítí..."

"Ne, ale proto, že s pomocí to-
ho bohatství mohu se mstiti a bu-
enostati."

"Mstiti se — na kom?"

"Na muže, jenmuž strhnu škra-
bku s tváře."

"Trestati — jaký zločin?"

"Ten, že byl jsem zneuctěn i
před vlastním bratrem"

Důstojník pohodil hlavou pln
nedvěry.

"A co dělo se s tebou?" ptal
se Jan.

"Utěkl jsem se do této země."

"A dufalo se ti zde?"

"Mohu žiti, ale nezbohatl jsem.
Měl jsem při svém příchodu při-
liš málo peněz."

"A dšdělvi naši tety?"

"Vzdal jsem se peněz; nechcél
jsem, aby se řeklo, že tčěl jsem
z svého zločinu."

"Z mého zločinu?"

"Jak mohl jinak nazvati vřa-
du..."

Jan nechal mu domluviti.

"Máš pravdu, zločin!" pravil,
"ale já jej nespáchal!"

Vyprávěl pozorně naslouchající-
mu Césarovi, co se událo v Ma-
reillesu; řekl mu, jaká past byla
na něho nastavena a jak mu by-
lo nemožno udáti jméno pravého
vinníka. Vychlil, co vylpěl v zá-
lání, a jaká muka mu způsobilo,
že i bratr o němu pochybuje. Řek-
l mu o svém skorem zaráčném
útku, o své cestě do Paříže, kam
jel pro Helenu, již tak vášnivě
miloval, a jaká muka vylpěl v
kostele, kde měla právě svatbu
s baronem Raynaudem.

"Byla tvým zlym dšchou,"
pravil důstojník.

"Nepravím ti vlniš?"

"Ty jsi ještě hájjs?"

"Neodsuzuju j. Provinila li se,
bude potrestána s ostatními; je-
li nevinná, ušetřím ji. Má-li pro
sebe omluva, chci jí znáti. Bude
ji zkoušet."

"Jak?"

"Tot' moje vše; tobě však po-
dám v každém případě takové
doklady, že budeš přesvědčen."

"Dejž to boh!"

"Chcél jsem být bohat, abych
mohl bojovati s tak mocným ne-
přítelem. Jsem nyní bohat. Za
několik dnů odjedu do Francie a
boj počne. Bude sledovati stopu
tajuplné bytosti, jako to činí In-
dian v prérích. Najdu ji... zvim,
v ní hlavě zrodil se bůh, která
cukla jej vykonalá, a záměra
ti beze slitování. Osohy ty jsou
nepřáteli tvými jako já, Césare,
nežli znenadáli i tebe. Pojd' a
pomoz mi v boji proti němu!"

Mluvil s takovým zápalem, že
byl důstojník pohnut.

"Jesté pochybujš?" Kterak tě
presvědčiti," zvolal starší.

"Tím, že mi ukážeš nepřitele,
o němž mluvíš. Máš pravdu. Spoj
me se. Spolu budeme hledati."

César, získán opět vroucně lás-
kou k bratrovi, nahlédl konečně,
že jest nepravem proti němu za-
ujat; vyznal, že věřil v Janovu vi-
nu, i jak se tím trápil. Nezboha-
ti v dálných krajích jako jím,
šťastnější; pracoval bez odvahy,
chtěl se samotem a toužil po dal-
ké vlastní a po přátelích. V zoufa-
lých chvílkách zášel si do Bahía
Blanca, blízkého města a za je-
dnou noc tam prohlárl pracný vý-
delek celého roku.

Měl zálem pod tím zvláštním
nebem, a byl by zde zahynul, kdy-
by se nebyl setkal s br